

Kniha Daniel — číslo padesát

Odhalení prorockých tajemství Daniela 8: Palmoniho zjevení

Jeff Pippenger

2024-01-14

V osmé kapitole knihy Daniel je Danielovi dáno vidění o královstvích biblického proroctví a poté slyší nebeský rozhovor vyjádřený otázkou a odpovědí.

Potom jsem slyšel, jak mluvil jeden svatý, a jiný svatý řekl tomu jistému svatému, který mluvil: Jak dlouho potrvá vidění o ustavičné oběti a o pustošícím přestoupení, aby jak svatyně, tak i zástup byly vydány k pošlapání? I řekl mi: Až do dvou tisíc a tří set dnů; potom bude svatyně očistěna. Daniel 8,13.14.

Prvních dvanáct veršů představuje vidění a verše třináctý a čtrnáctý označují jiné vidění. Podobně jako v osmé kapitole knihy Daniel jsou dvě různá hebrejská slova, která se obě překládají jako „odstranit“, a dvě různá hebrejská slova, která se obě překládají jako „svatyně“, jsou tam také dvě různá hebrejská slova, která se obě překládají jako „vidění“.

Pokud jde o dvě slova přeložená jako „odstranit“, teologové adventismu tvrdí, že obě slova mají být chápána ve významu „odstranit“. Pokud jde o dvě slova přeložená jako „svatyně“, teologové adventismu tvrdí, že obě slova mají být chápána jako „Boží svatyně“, a pokud jde o dvě slova přeložená jako „vidění“, teologové adventismu opět přehlížejí rozdíly mezi těmito dvěma slovy. Toto rozlišení bylo pro Daniela natolik důležité, že záměrně použil dvě velmi odlišná hebrejská slova, a proto bychom měli toto rozlišení rozpoznat a zachovat. Slovo „vidění“ ve třináctém verši je hebrejské slovo „chazon“ a znamená sen, zjevení nebo výrok — vidění.

Slovo „vidění“ se v osmé kapitole Daniela vyskytuje desetkrát, avšak představuje dvě různá hebrejská slova. „Chazon“, které se nachází ve třináctém verši, se rovněž vyskytuje v prvním verši, potom dvakrát ve verši druhém, ovšem ve verši třináctém a jednou ve verších patnáctém, sedmnáctém a dvacátém šestém. Sedm z deseti výskytů slova „vidění“ v osmé kapitole Daniela je slovem „chazon“, které jednoduše znamená „vidění“.

Další tři výskyty slova „vidění“ v osmé kapitole Daniela jsou v hebrejštině vyjádřeny slovem „mareh“, které znamená pohled nebo zjev. V osmé kapitole je hebrejské slovo „mareh“ také jednou přeloženo nikoli jako „vidění“, nýbrž jako „zjev“, čímž je význam tohoto slova přesněji vyjádřen. Proč Daniel použil dvě různá hebrejská slova, která jsou si významově natolik blízká, že je překladatelé považovali za totéž slovo? Záleží na tom?

„Každá zásada ve slově Božím má své místo, každá skutečnost svůj význam. A celá stavba, ve svém záměru i provedení, vydává svědectví o svém Autorovi. Takovou stavbu nemohla pojmout ani vytvořit žádná jiná mysl než mysl Nekonečného.“ Education, 123.

Odpověď na druhou otázku zní ano, skutečně záleží na tom, proč Daniel učinil ono rozlišení; proto se stává odpovědností studenta proroctví usilovat o porozumění první otázce, která se ptá, proč

Daniel toto rozlišení učinil. Rozlišení, která učinil ohledně slova přeloženého jako „svatyně“ a slova přeloženého jako „odstranit“, mají věčné důsledky, proč by tedy někdo očekával menší důležitost u slova přeloženého jako „vidění“? „Každá skutečnost“ má „svůj význam“ „ve slově Božím“ a působí na prorockou „stavbu“ i na naplnění proroctví, když je „vykonáváno“.

Když začínáme uvažovat o slově „vidění“ v osmé kapitole, je „skutečností“, která má „vliv“ na Danielovo svědectví, to, kdo odpověděl na otázku z Daniele 8,13 slovy: „Až do dvou tisíc a tří set dnů; potom bude svatyně očistěna.“

Existují čtyři skutečnosti, které se přímo „vztahují“ k osmé kapitole Danielovy knihy a kterými se hodlám zabývat. Jednou z nich je, že vidění o řece Ulaji bylo označeno jako proroctví pro poslední dny a je také symbolem „poznání“ knihy Daniel, které bylo „odpečetěno“ v „čase konce“ roku 1798.

„Je zapotřebí mnohem důkladnějšího studia Božího slova. Zvláštní pozornost by měla být věnována Danielovi a Zjevení, jaké se jim v dějinách našeho díla dosud nikdy nedostalo. V některých směrech snad budeme mít méně co říci ohledně římské moci a papežství, avšak měli bychom obrátit pozornost k tomu, co proroci a apoštolové napsali pod vnuknutím Ducha Božího. Duch svatý uspořádal věci tak, jak při sdělování proroctví, tak v líčených událostech, aby učil, že lidský činitel má zůstat v pozadí, skryt v Kristu, a že Pán Bůh nebes a Jeho zákon mají být vyvýšeni.

„Čtěte knihu Danielovu. Vybavujte si, bod po bodu, dějiny království, která jsou tam představena. Hleďte na státníky, rady, mocná vojska a vizte, jak Bůh působil, aby ponížil pýchu lidí a uvrhl lidskou slávu v prach. Jedině Bůh je představen jako veliký. Ve vidění proroka je spatřován, jak svrhává jednoho mocného vládce a ustanovuje jiného. Je zjeven jako Vládce vesmíru, který se chystá zřídit své věčné království — Věkovitý, živý Bůh, Pramen veškeré moudrosti, Vládce přítomnosti, Zjevovatel budoucnosti. Čtěte a porozumějte, jak ubohý, jak křehký, jak krátkodechý, jak bloudící, jak vinný je člověk, když pozvedá svou duši k marnosti.“

„Duch svatý nás skrze Izajáše obrací k Bohu, živému Bohu, jako k hlavnímu předmětu pozornosti — k Bohu, jak je zjeven v Kristu. „Nebot' dítě se nám narodilo, syn je nám dán; a vláda spočine na jeho rameni. A bude nazván: Podivuhodný rádce, Mocný Bůh, Otec věčnosti, Kníže pokoje“ [Izajáš 9,6].“

„Světlo, které Daniel přijal přímo od Boha, bylo dáno zvláště pro tyto poslední dny. Vidění, která spatřil na březích Ulaje a Hiddekelu, těch velikých řek Šineáru, se nyní naplňují a všechny předpověděné události brzy dospějí ke svému naplnění.

„Uvažte okolnosti židovského národa v době, kdy byla dána Danielova proroctví. Izraelité byli v zajetí, jejich chrám byl zničen a jejich chrámová služba přerušena. Jejich náboženství se soustřeďovalo na obřady obětního systému. Vnější formám přikládali rozhodující význam, zatímco ztratili ducha pravého uctívání. Jejich bohoslužebné úkony byly porušeny tradicemi a zvyklostmi pohanství a při vykonávání obětních obřadů nehleděli za stín k podstatě. Nerozeznali Krista, pravou oběť za hříchy lidí. Pán působil tak, aby byl lid odveden do zajetí a

aby byla chrámová služba přerušena, aby se vnější obřady nestaly plným souhrnem jejich náboženství. Jejich zásady i zvyklosti musely být očištěny od pohanství. Obřadná služba ustala, aby mohla být oživena služba srdce. Vnější sláva byla odňata, aby se mohlo zjevit duchovní.“

„V zemi svého zajetí, když se lid obracel k Hospodinu v pokání, zjevoval se jim. Postrádali vnější znázornění Jeho přítomnosti; avšak jasné paprsky Slunce spravedlnosti zářily do jejich mysli i srdcí. Když volali k Bohu ve svém ponížení a soužení, byla Jeho prorokům dáována vidění, která odhalovala budoucí události — svržení utlačovatelů Božího lidu, příchod Vykupitele a ustavení věčného království.“ Manuscript Releases, svazek 16, 333–335.

„Skutečnost“, že vidění u řeky Ulai bylo dáno pro poslední dny, vyžaduje, aby se student proroctví vynasnažil porozumět tomu, co předpovědělo o událostech znázorněných v tomto vidění. Prorocké „záležitosti“ spojené s viděním u řeky Ulai byly „utvářeny“ „Duchem svatým“ „jak při udělení proroctví, tak v událostech, které jsou v něm zobrazeny“. To, co se dělo s prorokem, když přijímal vidění, stejně jako události proroctví, které prorok označuje, má být zkoumáno s vědomím, že obojí je prorockým zobrazením toho, co se naplní v posledních dnech. Předchozí oddíl zdůrazňuje, že bychom měli rozpoznat, že Daniel byl v zajetí „sedmi časů“.

Daniel představuje ty, kteří na konci tří a půl dne ze Zjevení jedenáct rozpoznají své zajetí, poté se v pokání obrátí k Pánu, naplní modlitbu z Leviticus dvacet šest, oddělí drahocenné od ničemného, a potom Pán naplní své zaslíbení shromáždit ty, kteří byli rozptýleni, když se jim zjevuje. Jejich „hlavním předmětem pozornosti“ je pak „Bůh, jak je zjeven v Kristu“.

„Dosah“ vidění o řece Ulai a to, jak přispívá ke „struktuře“ prorockého poselství, které bylo Kristem „utvořeno“, je prvním „faktem“, jež jsme stručně zvážili, a citovaná pasáž ukazuje, že naším hlavním předmětem má být zjevení Boha, jak je „zjeven v Kristu“. V osmé kapitole Danielovy knihy není Kristus představen tak, jak jej představil Izajáš, když uvedl, že Kristovo „jméno bude nazváno Podivuhodný, Rádce, Mocný Bůh, Otec věčnosti, Kníže pokoje“. V osmé kapitole Danielovy knihy je Bůh zjeven v Kristu jako Palmoni, což znamená Podivuhodný Počtář neboli Počtář tajemství.

Tato „skutečnost“ vyžaduje, aby byl zkoumán „význam“ jména „Palmoni“ spolu s tím, jak toto jméno přispívá ke „struktuře“ a „záměru“ proroctví. Třetí „skutečností“ v osmé kapitole knihy Daniel, kterou je třeba rozpoznat, je to, že právě v této kapitole je předložen ústřední doktrinální pilíř milleritského hnutí. Millerův nejjasnější klenot se nacházel ve čtrnáctém verši a měli bychom usilovat porozumět „významu“, který má tato „skutečnost“ pro vidění o řece Ulai, jež se nyní nachází v procesu naplnění.

V Millerově snu, když byla schrána položena na stůl uprostřed jeho pokoje, zářila jasem slunce, avšak v posledních dnech je schrána větší a září desetkrát jasněji, než zářila, když byla původně položena na Millerův stůl. Co je na vidění řeky Ulai, jež zahrnuje ústřední pilíř milleritského hnutí, co v posledních dnech zvyšuje světlo této nauky desetinásobně? Co je v posledních dnech zjeveno, co nebylo zjeveno v době konce roku 1798? Jaké jsou „události“ vidění řeky Ulai, o nichž sestra Whiteová říká, že „se nyní naplňují“?

Jestliže tyto první tři skutečnosti poctivě uvedeme dohromady (vidění o Ulai, Krista zjeveného jako Palmonioho a ústřední doktrinální pilíř), měli bychom být ochotni přijmout jednoduchý předpoklad, který ovlivní naše studium vidění o řece Ulai. Tyto spojené skutečnosti ukazují těm, kdo chtějí vidět, že poselství, které bylo v roce 1798 odpečetěno, bylo poselstvím, jež bylo „zavěšeno na čas“. Bez prvku předpovědního časového proroctví by Millerovo poselství neexistovalo.

Čtvrtou „skutečností“, která se vztahuje k této kapitole, je to, že millerité předložili poselství založené na prorockém čase. Aby byla tato skutečnost zdůrazněna, byl Bůh zjeven v Kristu ve verších třináct a čtrnáct jako Podivuhodný Počtář (Palmoni). Domnívat se, že vidění spočívalo pouze v určení 22. října 1844 jako závěru dva tisíce tří set dnů ze čtrnáctého verše, znamená zlehčovat zjevení Boha, jenž byl skrze Krista zjeven jako Palmoni.

Teologové adventismu usilovně pracovali na tom, aby pohřbili význam otázky třináctého verše osmé kapitoly Danielovy, a tak dodali svému pokrmu báji příchut', o níž rozhodli, že udrží neučené se svědivýma ušima v tom, aby se nezabývali pravdami spojenými s ústředním pilířem adventismu.

„Textem Písma, který byl nade všechny ostatní jak základem, tak ústředním pilířem adventní víry, bylo prohlášení: ‚Až do dvou tisíc a tří set večerů a jiter; potom bude svatyně očištěna.‘ [Daniel 8,14.] Tato slova byla důvěrně známa všem věřícím v brzký příchod Páně. Z úst tisíců byla tato proroctví opakována jako heslo jejich víry. Všichni cítili, že na událostech v něm předpověděných závisejí jejich nejjasnější očekávání a nejdražší naděje. Bylo ukázáno, že tyto prorocké dny končí na podzim roku 1844. Adventisté tehdy spolu s ostatním křesťanským světem zastávali názor, že svatyně je země nebo některá její část. Rozuměli očištění svatyně jako očištění země ohni onoho posledního velikého dne a že k tomu dojde při druhém adventu. Odtud vyvodili závěr, že Kristus se vrátí na zem v roce 1844.“

„Avšak ustanovený čas minul a Pán se neobjevil. Věřící věděli, že Boží slovo nemůže selhat; pochybení muselo být v jejich výkladu proroctví; avšak kde byla chyba? Mnozí ukvapeně přesešli uzel této nesnáze tím, že popřeli, že 2300 dnů skončilo roku 1844. Pro to nebylo možno uvést žádný důvod, leda že Kristus nepřišel v době, kdy ho očekávali. Tvrdili, že kdyby prorocké dny skončily roku 1844, Kristus by se tehdy byl vrátil, aby očistil svatyni očištěním země ohněm; a protože nepřišel, dny nemohly skončit.“

„Přijmout tento závěr znamenalo zřici se dřívějšího výpočtu prorockých období. Bylo zjištěno, že 2300 dnů začíná tehdy, když vstoupilo v platnost nařízení Artaxerxa o obnovení a vybudování Jeruzaléma, na podzim roku 457 př. Kr. Vezmeme-li to jako výchozí bod, panoval dokonalý soulad v aplikaci všech událostí předpověděných ve výkladu tohoto období v Danieli 9,25–27. Šedesát devět týdnů, prvních 483 z 2300 let, mělo dosáhnout až k Mesiáši, Pomazanému; a Kristův křest a pomazání Duchem svatým v roce 27 po Kr. toto určení přesně naplnily. Uprostřed sedmdesátého týdne měl být Mesiáš vyhlazen. Tři a půl roku po svém křtu byl Kristus ukřižován, na jaře roku 31 po Kr. Sedmdesát týdnů neboli 490 let se mělo vztahovat zvláště na Židy. Po uplynutí tohoto období národ zpečetil své odmítnutí Krista pronásledováním jeho učedníků a apoštolové se v roce 34 po Kr. obrátili k pohanům. Když tak prvních 490 let z 2300 skončilo, zbývalo ještě 1810 let. Od roku 34 po Kr. sahá 1810 let do

roku 1844. „Tehdy,“ řekl anděl, „bude svatyně očistěna.“ Všechny předchozí údaje prorocké se v určeném čase nepochybně naplnily. Při tomto výpočtu bylo vše jasné a souladné, kromě toho, že nebylo zřejmé, že by se roku 1844 udála nějaká událost odpovídající očistění svatyně. Popřít, že dny tehdy skončily, znamenalo uvést celou otázku do zmatku a vzdát se stanovisek, která byla potvrzena nezaměnitelnými naplněními prorockými.

„Bůh však vedl svůj lid ve velkém adventním hnutí; jeho moc a sláva provázely toto dílo a on nedopustil, aby skončilo v temnotě a zklamání a bylo vystaveno pohaně jako falešné a fanatické vzrušení. Nenechal své slovo zahaleno pochybností a nejistotou. Ačkoli mnozí opustili svůj dřívější výpočet prorockých období a popírali správnost hnutí na něm založeného, jiní nebyli ochotni vzdát se bodů víry a zkušenosti, které byly podepřeny Písmem a svědectvím Ducha Božího. Byli přesvědčeni, že při svém studiu prorockých přijali správné zásady výkladu a že je jejich povinností pevně se držet pravd, jichž již dosáhli, a pokračovat v téže směru biblického bádání. S vroucí modlitbou znovu přezkoumali své stanovisko a studovali Písmo, aby odhalili svůj omyl. Protože ve svém výpočtu prorockých období nemohli rozpoznat žádnou chybu, byli vedeni k tomu, aby důkladněji zkoumali předmět svatyně.“ The Great Controversy, 409, 410.

Byli jsme sestrou Whiteovou v téže pasáži, v níž je určeno vidění o řece Ulai, upozornění, že „je zapotřebí mnohem důkladnějšího studia Božího slova“. Teologové budou předkládat námět „prorockých období“ v předchozí pasáži z Velkého sporu, jako by „prorocká období“, na něž sestra Whiteová omezuje svůj výklad, byla oněch pět prorockých, která jsou obsažena v prorockých o dvou tisících třech letech. Vždyť, jak tvrdí, čtyři z těchto prorockých jsou v dané pasáži výslovně probírána. Avšak „mnohem důkladnější studium“ tohoto tématu ukazuje, že výraz „prorocká období“ v množném čísle se ve spisech sestry Whiteové přesněji vztahuje ke dvěma prorockým, jež měla být naplněna 22. října 1844.

Existuje pět konkrétních časových prorockých, která Gabriel označil Danielovi a která jsou součástí dvou tisíc tří set let. První vymezuje čtyřicet devět let, kdy „ulice a hradby budou znovu vystavěny v soužení časů“. Druhým byl Kristův křest po čtyřech letech osmdesáti třech letech od výchozího bodu roku 457 př. Kr. Třetím bylo Jeho ukřižování, čtvrté označovalo, kdy evangelium přejde k pohanům na konci čtyř set devadesáti let, které byly odděleny zvláště pro židovský národ, a páté, a jediné páté, časové prorocké skončilo 22. října 1844. Předchozí čtyři časová prorocká skončila dlouho před rokem 1844. Co tedy sestra Whiteová skutečně míní, když používá výraz „prorocká období“ v množném čísle, která měla skončit v roce 1844?

Když se zabývá prvním zklamáním milleritů, uvádí odpověď na tuto otázku:

„Viděla jsem Boží lid, radostný v očekávání, vyhlízející svého Pána. Bůh však zamýšlel podrobit je zkoušce. Jeho ruka zakryla omyl ve výpočtu prorockých období. Ti, kdo vyhlíželi svého Pána, tento omyl neodhalili, a ani nejučenější muži, kteří se stavěli proti stanovenému času, jej nedokázali rozpoznat. Bůh zamýšlel, aby se jeho lid setkal se zklamáním. Čas minul a ti, kdo s radostným očekáváním hleděli k příchodu svého Spasitele, byli zarmoucení a sklíčení, zatímco ti, kdo nemilovali zjevení Ježíše, nýbrž přijali poselství ze strachu, byli potěšeni, že nepřišel v očekávaném čase. Jejich vyznání se nedotklo srdce ani neočistilo život. Uplynutí

času bylo dobře způsobilé odhalit taková srdce. Byli to první, kdo se obrátili a posmívali se zarmouceným, zklamaným, kteří skutečně milovali zjevení svého Spasitele. Viděla jsem Boží moudrost v tom, že zkoušel svůj lid a dával mu pronikavou zkoušku, aby odhalil ty, kdo by se v hodině soužení stáhli a odvrátili.“

„Ježíš i všechen nebeský zástup hleděli se soucitem a láskou na ty, kteří s vroucím očekáváním toužili spatřit Toho, jehož jejich duše milovaly. Andělé se vznášeli kolem nich, aby je posilovali v hodině jejich zkoušky. Ti, kdo zanedbali přijmout nebeské poselství, byli ponecháni v temnotě a Boží hněv se proti nim roznítil, protože nechtěli přijmout světlo, které jim poslal z nebe. Ti věrní, zklamaní, kteří nemohli pochopit, proč jejich Pán nepřišel, nebyli ponecháni v temnotě. Znovu byli vedeni ke svým Biblím, aby zkoumali prorocká období. Ruka Páně byla odňata z čísel a omyl byl vysvětlen. Viděli, že prorocká období sahala až do roku 1844 a že tytéž důkazy, které předkládali, aby ukázali, že prorocká období skončila v roce 1843, dokazovaly, že se naplní v roce 1844.“ Rané spisy, 235–237.

„Prorocká období“ byla ona „prorocká období“, která „dosahovala až do roku 1844“, o nichž millerité zpočátku věřili, že sahají do roku 1843. „Prorocká období“, která dosahovala do roku 1844, byla „tři prorocká období“ a všechna jsou znázorněna na Habakukových tabulích. Jedno z těchto tří období se roku 1844 pouze „dotýká“ a zbývající dvě dosahují k 22. říjnu 1844. Tisíc tři sta třicet pět dnů dosáhlo až k úplně prvnímu dni roku 1844, kdy přišlo první zklamání milleritů a začal čas prodlení jak podle 2. kapitoly Habakuka, tak podle podobenství o deseti pannách v Matouši 25.

Dva tisíce tři sta dnů z osmé kapitoly Daniela, verše čtrnáctého, dosáhlo k 22. říjnu 1844 a dva tisíce pět set dvacet let „sedmi časů“ proti jižnímu judskému království tam rovněž skončilo. Palmoni se ve třináctém verši osmé kapitoly Daniela představuje jako Podivuhodný Počtář a prorocká „struktura“ a „osnova“, kterou poté předložil, zahrnovala nejméně deset vzájemně propojených časových proroctví.

Těmito pravdami se začneme dále zabývat v příštím článku.

„Kristus dal světu lekci, která by měla být vryta do mysli i do duše. ‚A život věčný jest,‘ řekl, aby poznali tebe, jediného pravého Boha, a Ježíše Krista, kterého jsi poslal.‘ Satan však působí na lidskou mysl a říká: Učiň tento nebo onen skutek, a budete jako bohové. Klamným usuzováním přivedl Adama a Evu k tomu, aby pochybovali o Božím slově a nahradili je teorií, jež vedla k přestoupení a neposlušnosti. A jeho sofistika dnes působí totéž, co působila v Edenu. Když Kristus přišel na náš svět, zvolil pokorné rybáře za základ své církve. Těmto učedníkům se snažil vysvětlit povahu svého království a svého poslání. Jejich omezená chápavost jej však omezovala. Přijímali totiž výroky zákoníků a farizeů, a proto bylo mnoho z toho, čemu věřili, nepravdivé. Ačkoli jim Kristus měl mnoho co říci, nebyli s to slyšet mnoho z toho, co jim toužil sdělit.“

„Kristus shledává náboženské lidi této doby natolik naplněné bludnými názory, že v jejich mysli není místa pro pravdu. V rámci poskytovaného vzdělání učitelé mísí názory bezbožných autorů. Tím zaseli do myslí mládeže koukol. Vyslovují názory, které by neměly být předkládány ani mladým, ani starým, a nikdy nepomyslí na to, jaký druh semene rozsévají ani

jakou žeň budou muset v důsledku toho sklídit.“ Review and Herald, 3. července 1900.